

Schorsing en ontslag wegens onbekwaamheid of ongeschiktheid voor de functie, anders dan op grond van ziels- of lichaamsgebreken..

I. Ontstaan en loop van het geding

Bij beroepschrift ingekomen 7 juni 2004 is verzoekster in beroep gekomen tegen het besluit van verweerster van 28 april 2004 inhoudende

1. dat verzoekster per 1 oktober 2004 wordt ontslagen;
2. dat verzoekster tot 1 oktober 2004 wordt geschorst.

Bij schrijven van 6 juli 2004 zendt verweerster haar verweerschrift met bijlagen in.

De gemachtigde van verzoekster heeft de commissie en de wederpartij twee brieven doen toekomen. De mondelinge behandeling heeft plaatsgevonden te Eindhoven op 23 september 2004 alwaar zijn verschenen:

verzoekster in persoon van haar gemachtigde mr.;

verweerster in de persoon van, voorzitter, en, directeur, bijgestaan door haar gemachtigde.

Partijen hebben de zaak nader mondeling toegelicht, beide gemachtigden aan de hand van pleitaantekeningen, en vragen van de Commissie beantwoord.

Aangezien een lid van de Commissie aangewezen door de besturenorganisaties op het laatste moment verhinderd was aan de behandeling en de beslissing deel te nemen heeft het jongste in leeftijd zijnde lid, aangewezen door de werknemersorganisaties, zich bij de beraadslaging van stemming onthouden.

De inhoud van de schriftelijke stukken geldt als hier herhaald en ingelast.

II. De vaststaande feiten

Sinds 21 november 2001 is verzoekster met ziekteverlof. Dit heeft geleid tot een aanvraag voor een WAO-uitkering. Bij beschikking van USZO van 13 november 2002 is die aanvraag afgewezen. De beschikking geeft aan dat de bij verzoekster geconstateerde beperkingen het haar niet onmogelijk maken om haar werk als groepsleerkracht weer volledig te vervullen. Zij wordt dan ook arbeidsgeschikt geacht.

Verzoekster heeft tegen die beschikking bezwaar gemaakt. Bij besluit van 28 mei 2003 heeft UWV USZO het bezwaar ongegrond verklaard. Deze beschikking houdt de volgende overweging in: Op 18 augustus 2002 heeft u een aanvraag ingediend om toekenning van een WAO-uitkering terzake van uw arbeidsongeschiktheid in uw functie van leerkracht (30 uren per week) bij de Stichting RK Onderwijs (RK Basisschool).

In het kader van de beoordeling van uw aanvraag heeft de heer, verzekeringsarts, op 10 oktober 2002 een onderzoek ten aanzien van u ingesteld.

Blijkens zijn rapport naar aanleiding van voornoemd onderzoek is de verzekeringsgeneeskundige van oordeel dat er sprake is van medische beperkingen. Deze beperkingen zijn door hem verwoord in een "Functionele Mogelijkheden Lijst" (FML).

Aan de hand van deze beperkingen heeft arbeidsdeskundige vervolgens een onderzoek ingesteld naar uw arbeidsmogelijkheden. Hierbij is de arbeidsdeskundige tot de conclusie gekomen dat er per datum einde wachttijd (20 november 2002) geen sprake is van arbeidsongeschiktheid voor de maatmanfunctie.

In overeenstemming hiermee is de bestreden beslissing van 14 november 2002 tot stand gekomen.

Naar aanleiding van uw bezwaarschrift overweegt het UWV het volgende.

In het kader van de beoordeling van uw bezwaarschrift heeft de heer,

bezwaarverzekeringsarts, nogmaals de ten dienste staande gegevens, waaronder de door u bij bezwaar overhandigde medische gegevens, bestudeerd. Blijkens zijn advies is de bezwaarverzekeringsarts van oordeel dat de verzekeringsgeneeskundige beoordeling, die ten grondslag ligt aan de bestreden beslissing, gehandhaafd kan blijven. Voor de overwegingen op grond waarvan de bezwaarverzekeringsarts tot zijn conclusie is gekomen verwijst UWV kortheidshalve naar het bij dit besluit gevoegde "Medisch besluit bezwaarprocedure" van 7 mei 2003.

De UWV kan zich met het hiervoor vermelde advies van de bezwaarverzekeringsarts verenigen. Het bezwaar wordt dan ook ongegrond verklaard.

De voornoemde conclusie is vervolgens bevestigd in het functieongeschiktheidsadvies van UWV USZO d.d. 6 november 2003. Dit advies houdt het volgende in:

Op mijn spreekuur van vandaag (13 november 2002) heb ik gesproken met uw werkneemster, mevr., dit wegens de beoordeling van haar arbeidsongeschiktheid. Mevrouw werd uitgelegd, dat na medisch onderzoek er beperkingen zijn vastgesteld, doch dat deze beperkingen het haar niet

onmogelijk maken om haar werk als groepsleerkracht weer volledig te vervullen. Dit betekent, dat ik haar arbeidsgeschikt acht op grond waarvan zij niet in aanmerking komt voor een WAO-uitkering. Mevr heeft te kennen gegeven zich volstrekt niet te kunnen vinden in dit oordeel en bezwaar zal gaan aantekenen tegen de overeenkomstige beslissing, die haar en de werkgever binnenkort zal worden toegezonden.

Het bestuur heeft echter meteen de benodigde actie ondernomen. Dat resulteerde in een gesprek met verzoekster op 30 maart jl. met de voorzitter van het bestuur en de heer, directeur van basisschool, Hiervan is een verslag gemaakt dat door verzoekster van opmerkingen is voorzien. In dit gesprek is door het bestuur verslag gedaan van het feit dat binnen de organisatie is gekeken naar andere mogelijkheden voor haar. Dit ondanks het feit dat blijkens de voornoemde verklaringen van UWV geen sprake is van arbeidsongeschiktheid. Toen haar een betrekking op een andere school werd aangeboden, gaf verzoekster onomwonden aan dat zij "zich niet in staat acht om enig werk te verrichten binnen het onderwijs". Tevens is haar wederom de mogelijkheid van een second opinion aangeboden. Verzoekster wilde aan het eind van het gesprek ongezien het schoolgebouw verlaten (laatste alinea van het verslag).

Het bestuur heeft zich vervolgens op de ontstane situatie beraden. Dat heeft er toe geleid dat bij aangetekend schrijven van 6 april 2004 aan verzoekster het voornemen tot beëindiging van het dienstverband is kenbaar gemaakt alsmede het voornemen tot schorsing.

III. Het oordeel van de Commissie

Verweerster heeft ter zitting verklaard dat het laatste contact met de Arbo-dienst in begin 2003 is geweest. De bedrijfsarts heeft toen meegedeeld dat hij de uitspraak van het UWV moest volgen tenzij een andere arts of deskundige door verzoekster geraadpleegd een andere mening zou blijken te hebben.

De gemachtigde van verzoekster heeft bevestigd dat deze mededeling ook aan verzoekster is gedaan. Voorts heeft deze gemachtigde meegedeeld dat verzoekster niet onder medische behandeling stond en staat. Enige andere mening is dan ook niet geuit.

Dit leidt er toe dat verzoekster vanaf begin 2003 niet meer arbeidsongeschikt was. Haar gevoelens desalniettemin burn-out te zijn heeft haar belet weer aan het werk te gaan. Evenwel is dit gevoelens niet bevestigd door enig medisch onderzoek. Er is zodoende tussen partijen een impasse ontstaan, welke door verweerster doorbroken is door het voornemen tot ontslag aan te zeggen en vervolgens door ontslag aan te zeggen.

Primair is het ontslag verleend op grond van plichtsverzuim. De Commissie is van oordeel dat deze grond het ontslag niet kan dragen. Plichtsverzuim omvat het bewust overtreden van voorschriften of het bewust niet nakomen van opgelegde verplichtingen. Van deze bewustheid is onvoldoende gebleken, nu verzoekster zich subjectief gezien niet tot werken in staat achtte.

De subsidiaire ontslaggrond is onbekwaamheid of ongeschiktheid voor de functie, anders dan op grond van ziels- of lichaamsgebreken. De Commissie is van oordeel dat hiervan sprake is. Vanaf begin 2003 is verzoekster ondanks door de bedrijfsarts tot werken in staat geacht en ondanks het feit dat zij niet onder medische behandeling stond niet aan het werk gegaan omdat zij wel zich daartoe niet in staat achtte. In dit geval is zij onbekwaam of ongeschikt voor de uitoefening van haar functie.

De gemachtigde van verzoekster heeft ingezonden een brief van, medisch adviseur. Volstrekt onduidelijk is wie deze is, wat voor onderzoek hij heeft verricht en wat de status is van de inhoud van de brief. Verweerster heeft geprotesteerd tegen het overleggen van deze brief. De Commissie zal deze brief verder terzijde laten.

Het beroep tegen het ontslag is mitsdien ongegrond.

Dit zelfde lot deelt het beroep tegen de opgelegde schorsing tot de ontslagdatum. Deze schorsing is gebaseerd op artikel F2.7 lid 2 sub c inhoudende dat de werkgever de werknemer kan schorsen voor de duur van maximaal 6 maanden wanneer er sprake is van een ontslag. Deze schorsing kan niet als diffamerend opgevat worden, nu er sprake is van een conflictsituatie. In dat geval ligt een schorsing op basis van dat artikel te meer voor de hand.

IV. De beslissing

De Commissie voornoemd,

rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond;

Deze beslissing is gegeven te Eindhoven op 23 september 2004 door mr. A.F.M. Schrickx, voorzitter, C.B.M. Evers, mr. drs. W.G.A.M. Veugelers en drs C.P.J. Hoornick, leden, in tegenwoordigheid van mr. H.P.G. van Eupen, secretaris.